

книги сѣвсѣмъ непонятни за вѣрующите читатели. Клименту между друго принадлежатъ житиетата на Кирила и Методия и „похвалите“ на тие свѣтие. Другъ плодовитъ писателъ отъ времето на Симеона е билъ Иоаннъ, който е извѣстенъ подъ име „екзархъ болгарски“, и комуто принадлежатъ: преводътъ на Дамаскиновото богословие, което носи название *Небеса*; *Шестодневътъ*, който заключава въ себѣ си тълкование на първите глави за сѣтворението на свѣтътъ отъ Моисея; преведената отъ грѣцки Дамаскинова граматика, която е приспособлена за славянскиятъ езикъ; преводътъ на диалектиката или на философията, която е написана отъ сѣщиятъ писателъ; най-послѣ, нѣколко поучителни рѣчи. У Иоанна очевидно преобладаватъ учени стрѣмления: Шестодневътъ, който до нѣкоя степенъ е негова самостоятелна работа, е сѣставенъ по византийските източници и образци и сѣвжршено сѣхранява тѣхните свойства; той са не отказва да прави указания и на езическите мѣдречи на Грѣция, напримѣръ, на Платона, Аристотеля, Талеса, Диогена и др. т., но само за това, за да обличи тѣхните лжовни езически понятия за излагаемиятъ отъ него предмѣтъ. Навикътъ да указва на старовременните философе е билъ у него явно подражание на византийците. Разбира се, че учените труди на Екзарха сѣ биле твѣрде скоросѣзрѣло явление за тогавашната писменность, но навѣрно тогавашните хора сѣ отѣквале отъ нея обширна дѣятелность за бѣдѣщите времена.

Такива сѣщо черковно-византийски сѣ биле и дѣлата на епископътъ Костантина и на пресвитерътъ Григория, който е превелъ византий-